

А топовните и пушечни гърмежи продължават да ехтят. Весело имъ пригласятъ църковните камбани, сякаш Великденъ е дошълъ. Всички размѣнятъ своите впечатления, навсѣде виждашъ доволство, тържество. Нашата малка, скромна колонийка днесъ изглежда преродена. А виновникътъ на това тържество отдавна вече го нѣма. На южния хоризонтъ гаснатъ последните отблѣсъци на зората. Тъмната завеса на полярния здрачъ отново настѣпва. Откъмъ планините задухва студениятъ, сърдитъ вѣтръ.

Но сега ни се струва, че не сме вече сами, че сме се събудили за новъ животъ, че настава за насъ ново време, въ което нѣма ни тъга, ни мракъ въ душата.

Въ насъ възкрѣсватъ надежди и сили . . .

*
* * *

Тържеството се свършва. Всички бързатъ къмъ топлите жилища. Всички искатъ да занесатъ тамъ по-скоро своето щастие. И само грохналите старци и баби нѣкакъ тъжно се връщатъ въ селището, като-че-ли замислени върху това, дали ще доживѣятъ до идното посрѣщане на слънцето.

Веселата тълпа съ викъ и смѣхъ се носи надолу по хълма: нѣкои се плъзгатъ отъ радостъ по коремъ изъ прѣспитѣ, други скачатъ върху раменетѣ на своите спътници и ги яздатъ за голѣма радостъ на децата, трети танцуватъ . . .

„Утре, утре — казватъ едни — ние ще имаме слънце 15 минути!“

„Други-денъ — смѣтатъ нѣкои — денътъ ще бжде половина часъ!“

„Следъ недѣля — утешаватъ се трети — то ще остане на небето часъ и половина!“

„Денътъ бърже ще се увеличава и тъмнината ще се замѣсти съ свѣтлина!“

„Иде ловъ, работа!“

Десетки разни предположения, десетки разни примамливи надежди.

Но тържественото посрѣщане на слънцето не се свършва съ Атанасовъ-денъ, когато се показва само неговото крайче: цѣла недѣля ходи народътъ по пладне на веселия хълмъ, цѣла недѣля гледа слънцето и му се любува, ако времето позволява.

Прев. К. Грънчаровъ. (Съкратено).